

приема тази неправилност въ обмѣната и започва да страда. Когато учителѣтъ говори на ученицитѣ си, тѣ се натрупватъ около него, приближаватъ главитѣ си единъ до другъ, но тукъ не става неправилна обмѣна. Тукъ нѣма опасностъ отъ какво стѣлкновение между тѣхъ. — Защо? — Защото мисълта на всички е съсредоточена къмъ единъ общъ предметъ. Обаче, ако двама души, съ две противоречиви мисли, се приближаватъ единъ до другъ на разстояние по-малко отъ 50 см., тѣ се стѣлковняватъ. Ауритѣ имъ се преплитатъ, и между тѣхъ става неправилна обмѣна. Щомъ почувствуватъ такава дисхармония, тѣ веднага се отдалечаватъ. Не прѣстѣпвайте онази свещена преграда, която природата е поставила.

И тѣй, който влѣзе въ областта на разумната природа, той трѣбва да пристѣпи къмъ нея съ свещенъ трепетъ и съ благоговѣние. — Не съмъ ли свободенъ да се движа споредъ законитѣ и наредбитѣ на моя тренъ? — Не, влѣзешъ ли въ пѣтищата на природата, ще спазвашъ нейнитѣ закони. Тя не обича да прѣграждате пѣтищата ѝ, да поставяте нови прѣгради. Като не спазватъ законитѣ на разумната природа, хората се стѣлковняватъ едни съ други, ожесточаватъ се помежду си и въ края на краищата казватъ: Човѣкъ за човѣка е вѣлкъ. — Каква философия има въ тази мисль? За добрия човѣкъ, обаче, не е така. Той не казва, че чо-